

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců JUDr. Věry Šimůnkové a Mgr. Ing. Petra Šuránka ve věci

žalobce: **K. K.**
bytem X
zastoupen advokátem JUDr. Radkem Bechyně
se sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
se sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 6. 2016, sp. zn. 117843/2014/KUSK/2,
č. j. 117843/2014/KUSK,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), odeslanou dne 1. 7. 2016, domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Čáslav, odboru dopravy (dále jen „odbor dopravy“), ze dne 7. 7. 2014, č. j. BS 8/2013, a toto rozhodnutí potvrdil. Tímto rozhodnutím odbor dopravy podle § 123f zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na

Shodu s prvopisem potvrzuje B. K.

pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění zákona č. 48/2016 Sb. (dále jen „zákon o silničním provozu“) zamítl žalobcovy námitky proti záznamům 12 bodů za přestupky ze dne 24. 3. 2011, č. j. KRPS-58018/PŘ-2011-010517, ze dne 22. 3. 2012, č. j. KRPS-104401/PŘ-2012-010506, ze dne 7. 7. 2012, č. j. KRPS-234818/PŘ-2012-010506, ze dne 23. 10. 2012, č. j. KRPS-114683/PŘ-2012-161613, a ze dne 20. 8. 2013, č. j. KRPS-279722/PŘ-2013-010406-LUC, a vyhověl námitkám žalobce proti provedenému záznamu dvou bodů za přestupek ze dne 6. 2. 2013, č. j. KRPS-43314/př-2013-010406.

2. Žalobce namítá, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal odvolací důvody. V odvolání žalobce napadl způsobilost podkladů, na základě kterých byly zaznamenány body do jeho evidenční karty, avšak žalovaný konstatoval, že není na místě se touto otázkou vůbec zabývat. Z několika rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje a Městského úřadu Písek, jež žalobce přiložil k žalobě, je přitom zřejmé, že posuzování způsobilosti jednotlivých rozhodnutí vydaných v blokovém řízení při rozhodování o námitkách proti záznamu bodů je běžnou správní praxí. Žalobce poukazuje na zásadu legitimního očekávání, podle níž by měla u čtrnácti krajských úřadů v České republice existovat srovnatelná rozhodovací praxe. Je nepřijatelné, aby týž správní orgán s odlišnou místní působností rozhodoval diametrálně odlišně, neboť je tím narušována zásada rovnosti před zákonem.
3. Žalobce dále namítá, že jednotlivé podklady jsou nezpůsobilé pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče. Odmítá názor žalovaného, že není na místě je přezkoumávat a že jedinými relevantními důkazy jsou oznámení od policie, že žalobce spáchal přestupek, který s ním byl projednán a bylo vydáno rozhodnutí v blokovém, resp. příkazním řízení. Takové oznámení totiž není dostatečným důkazem a je třeba je vždy podložit i příslušným rozhodnutím; v opačném případě hrozí, že bude rozhodnutí založeno na pochybení nebo zvlí správního orgánu. Žalobce souhlasí s tím, že blokové řízení a rozhodnutí v něm vydaná mají svá specifika. Ta nicméně nemohou omluvit zjevné nedostatky v rozhodnutích. I z takového rozhodnutí musí být patrné údaje o přestupci, místu a době spáchání přestupku a o povinnosti, kterou přestupce porušil. To, že žalobce pokutový blok podepsal, neznamená, že potvrzuje jeho úplnost a správnost. O to musí dbát správní orgán, jehož povinnosti nelze přenášet na přestupce, který je nadto zpravidla právním laikem.
4. Konkrétně žalobce namítá, že z pokutového bloku musí být zřejmé, zda došlo k přestupku na soukromém pozemku či na pozemní komunikaci, což je rozhodující pro určení, zda správní orgán, který rozhodnutí vydal, je k jeho vydání věcně příslušný a zda má být přestupek řešen podle zákona o silničním provozu nebo podle přestupkového zákona. Dále musí být jasné, k jakému přestupku mělo dojít: z údaje „rychlost v obci“ nebo „R“ či „RJ“ není jasné, jaký byl v daném místě rychlostní limit, jaká rychlost byla naměřena, zda byla zohledněna odchylka měřicího zařízení a kde přesně k přestupku došlo. Z údaje „pásy“ či „nepřipoután BP“ není jasné, zda je sedadlo bezpečnostním pásem vůbec vybaveno, zda se žalobce tohoto přestupku dopustil za jízdy jako řidič vozidla, a nikoli jako spolujezdec; údaj „jízda na červenou“ také nekoresponduje se zákonem stanovenou povinností respektovat pokyn stůj. Konečně musí být údaje v rozhodnutí uvedeny čitelně a srozumitelně, aby mohlo být rozhodnutí vůbec přezkoumáno. Tyto vady žalobce vytýká pokutovému bloku ze dne 20. 8. 2013, pokutovému bloku ze dne 6. 2. 2013, pokutovému bloku ze dne 19. 3. 2012, pokutovému bloku ze dne 23. 10. 2012, pokutovému bloku

Shodu s prvopisem potvrzuje B. K.

ze dne 7. 7. 2012, pokutovému bloku ze dne 22. 3. 2012 a pokutovému bloku ze dne 24. 3. 2011. Žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39, podle něhož je sice v blokovém řízení užívání strohých a zkratkovitých formulací přípustné, avšak i přesto je nezpůsobitý takový pokutový blok, z něhož není patrné, komu, kdy, kde a za jaký přestupek byla pokuta uložena. To je podle přesvědčení žalobce právě případ výše uvedených pokutových bloků.

5. Konečně žalobce namítá, že napadeným rozhodnutím došlo k porušení principů dobré správy, a to zejména jde-li o rychlost řízení, neboť žalovaný nepostupoval v souladu s lhůtami stanovenými zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). V situaci, kdy bylo napadené rozhodnutí vydáno až po uplynutí pěti let od dosažení 12 bodů, lze pochybovat o výchovném účinku uložené sankce.
6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvádí, že žalobce v průběhu správního řízení nesdělil ve vztahu k pokutovým blokům žádné konkrétní námitky, a to ani před správním orgánem I. stupně, ani v odvolání. Před správním orgánem I. stupně žalobce tvrdil, že některé přestupky spáchat nemohl, neboť byl toho času na jiném místě. V odvolání pak poukazoval na to, že připadá v úvahu nikoli zcela nemožná verze, že se uvedeného jednání dopustil někdo jiný, než žalobce. Nepředložil o tom však žádný důkaz, přestože se v případě zpochybnění přestupku přesouvá důkazní břemeno na něj (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 45/2013-37). Detailní námitky proti jednotlivým pokutovým blokům uvádí až v žalobě, tedy poté, co řízení bylo koncentrováno. Žalovaný má přitom za to, že spáchání přestupků žalobcem, za které mu byly započteny body, bylo dostatečně prokázáno pokutovými bloky. K prokázání přestupku ze dne 20. 8. 2013 navrhuje žalovaný provést výslech policistky pprap. L. S.
7. Dále žalovaný poukazuje na skutečnost, že předmětem správního řízení je rozhodnutí o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů. Jinými slovy byl žalovaný povinen zkoumat pouze otázku, zda byl záznam bodů proveden na základě pravomocného rozhodnutí o přestupku a zda byl za jednotlivé přestupky zapsán správný počet bodů. Naopak není oprávněn posuzovat zákonnost a správnost těchto rozhodnutí, neboť ta se u pravomocných rozhodnutí presumuje, nejsou-li soudem zrušena jako nezákonná nebo prohlášena za nicotná. Žalovaný není oprávněn činit si o (ne)zákonnosti rozhodnutí (pokutových bloků) vlastní úsudek, a proto v napadeném rozhodnutí přezkoumal jen to, zda byl zápis bodů proveden na základě pravomocných rozhodnutí a v souladu se zákonem, a také se vypořádal s odvolacími námitkami. Tento postup je zcela v intencích řízení o námitkách, které nepředstavují další řádný opravný prostředek proti jednotlivým pokutovým blokům.
8. Jde-li o žalobcem vytýkané formální vady pokutových bloků, odkazuje žalovaný na prvostupňové rozhodnutí, v němž správní orgán I. stupně pokutové bloky přezkoumal a shledal je způsobilými pro záznam bodů, a na napadené rozhodnutí, v němž žalovaný vypořádal nekonkrétní odvolací námitky a dospěl k témuž závěru. Klíčové je zejména to, že všechny pokutové bloky žalobce podepsal. Konečně žalovaný shrnuje, za spáchání jakých přestupků byl žalobce shledán vinným a poukazuje na jejich závažnost.
9. Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby. Dále žádá náhradu nákladů řízení v paušální výši za písemné úkony.
10. Ze správního spisu zjistil soud následující podstatné skutečnosti. Dne 22. 8. 2013 odbor dopravy datoval a dne 26. 8. 2013 žalobci doručil oznámení o tom, že ke dni 20. 8. 2013

Shodu s prvopisem potvrzuje B. K.

dosáhl 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče. Dne 27. 8. 2013 podal žalobce námitky proti záznamu o přestupku ze dne 20. 8. 2013. Dne 1. 10. 2013 pak žalobce při ústním jednání o podaných námitkách uvedl, že hodlá podat podněty k zahájení přezkumného řízení ve vztahu k poslednímu evidovanému přestupku, popř. i dalším evidovaným přestupkům. Následně žalobce požádal o přerušení řízení z důvodů podaných podnětů k zahájení přezkumného řízení. Odbor dopravy proto usnesením ze dne 23. 10. 2013 přerušil řízení o podaných námitkách.

11. Součástí spisu jsou dále jednotlivá oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení a kopie pokutových bloků, které si odbor dopravy vyžádal od orgánů, jež je vydaly, a doplnil o ně správní spis:
12. Podle oznámení Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, územního odboru Kutná Hora, obvodního oddělení Zbraslavice, ze dne 24. 3. 2011 žalobce dne 24. 3. 2011 porušil § 32 odst. 1 zákona o silničním provozu, čímž se dopustil přestupku podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 31. 7. 2011 (dále jen „přestupkový zákon“), neboť za jízdy v obci Červené Janovice neměl rozsvícena obrysová a potkávací světla. Podle pokutového bloku ze dne 24. 3. 2011 byla žalobci (identifikován jménem a příjmením, rodným číslem, bydlištěm a čísly občanského a řidičského průkazu) pokuta uložena za přestupek dle „§ 22/1l zák. č. 200/1990 Sb.“, přičemž k přestupkovému jednání došlo ve 14:10 a žalobce se jej dopustil tím, že jako „řidič nesvítí na PK“. Místem spáchání přestupku byly Červené Janovice uvedené jako místo vystavení pokutového bloku. Pokutu ve výši 200 Kč žalobce na místě nezaplatil, převzal však část „B“ pokutového bloku, a to vše stvrdil svým podpisem.
13. Podle oznámení Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, územního odboru Kutná Hora, dopravního inspektorátu, ze dne 23. 3. 2012 žalobce dne 22. 3. 2012 porušil § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, čímž se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, neboť nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Podle pokutového bloku ze dne 22. 3. 2012 byla žalobci (identifikován jménem a příjmením, rodným číslem a bydlištěm) uložena pokuta za přestupek podle „§ 125c/1k zák. č. 361/2000 Sb.“, a to za porušení povinnosti podle „§ 6/1a z. č. 361/2000 Sb.“, přičemž k přestupkovému jednání došlo v 9:40 na mostě na Novodvorské ulici v Kutné Hoře a žalobce se jej dopustil tím, že jako řidič nebyl připoután. Pokutu ve výši 100 Kč žalobce na místě nezaplatil, převzal však část „B“ pokutového bloku; to vše stvrdil svým podpisem.
14. Podle oznámení Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, územního odboru Kutná Hora, dopravního inspektorátu, ze dne 10. 7. 2012 žalobce dne 7. 7. 2012 porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, čímž se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu, neboť překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h. Podle pokutového bloku ze dne 7. 7. 2012 byla žalobci (identifikován jménem a příjmením, rodným číslem, bydlištěm a číslem řidičského průkazu) pokuta uložena za přestupek podle „§ 125c 1 f 4 zák. č. 361/2000 Sb.“, přičemž k přestupkovému jednání došlo v 8:39 v obci Církvice u motorestu Vosrkáč a žalobce se jej dopustil tím, že jel rychlostí 58 km/h. Žalobci byla uložena pokuta ve výši 200 Kč, kterou na místě zaplatil, a to vše stvrdil svým podpisem.
15. Podle oznámení Policie České republiky, Krajského ředitelství policie kraje Vysočina, územního odboru Havlíčkův Brod, odvodního oddělení Chotěboř, ze dne 24. 10. 2012

Shodu s prvopisem potvrzuje B. K.

žalobce dne 23. 10. 2012 porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, čímž se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu, neboť překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci o více než 5 km/h a méně než 20 km/h. Podle pokutového bloku ze dne 23. 10. 2012 byla žalobci (identifikován jménem a příjmením, rodným číslem, bydlištěm a číslem občanského průkazu) pokuta uložena za přestupek podle „§ 125c/1f4 zák. č. 361/2000 Sb.“, přičemž k přestupkovému jednání došlo ve 14:15 v obci Nová Ves u Chotěboř a žalobce se jej dopustil tím, že jel rychlostí 68 km/h. Žalobci byla uložena pokuta ve výši 500 Kč, kterou na místě nezaplatil, převzal však část „B“ pokutového bloku; to vše stvrdil svým podpisem.

16. Podle oznámení Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, územního odboru Kolín, dopravního inspektorátu, ze dne 11. 2. 2013 žalobce dne 6. 2. 2013 porušil § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu, čímž se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu, neboť překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci o více než 10 km/h a méně než 30 km/h. Podle pokutového bloku ze dne 6. 2. 2013 byla žalobci (identifikován jménem a příjmením, rodným číslem, bydlištěm a číslem řidičského průkazu) pokuta uložena za přestupek podle „§ 125c /1 f 4 zák. č. 361/2000 Sb.“, přičemž k přestupkovému jednání došlo v 11:20 hodin mimo obec na silnici I/12 u Plaňan a žalobce se jej dopustil tím, že jel rychlostí 104 km/h. Žalobci byla uložena pokuta ve výši 500 Kč, kterou na místě zaplatil, a to vše stvrdil svým podpisem.
17. Podle oznámení Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, územního odboru Kolín, dopravního inspektorátu, ze dne 20. 8. 2013 žalobce dne 20. 8. 2013 porušil § 4 písm. a), § 4 písm. b) a § 22 odst. 1 zákona o silničním provozu, čímž se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) a písm. f) bodu 8 zákona o silničním provozu, neboť se nechoval ohleduplně a ukázněně, své chování nepřizpůsobil zejména stavebnímu a dopravně technickému stavu pozemní komunikace, povětrnostním podmínkám, situaci v provozu na pozemních komunikacích, svým schopnostem a svému zdravotnímu stavu, neřídil se pravidly provozu na pozemních komunikacích, pokyny policisty, pokyny osob oprávněných k řízení provozu a zastavování vozidel a při jízdě křižovatkou nedal přednost vozidlům přijíždějícím po hlavní pozemní komunikaci. Podle pokutového bloku ze dne 20. 8. 2013 byla žalobci (identifikován jménem a příjmením, rodným číslem, bydlištěm a čísly občanského a řidičského průkazu) pokuta uložena za přestupek podle „§ 125c/1 f 8, zák. č. 361/2000 Sb.“, přičemž k přestupkovému jednání došlo v 5:50 v obci Doubravčany a žalobce se jej dopustil tím, že nedal přednost v jízdě vozidlu jedoucímu po hlavní pozemní komunikaci. To žalobce stvrdil svým podpisem a pokutu ve výši 500 Kč na místě zaplatil.
18. V řízení odbor dopravy pokračoval v návaznosti na výsledek řízení o podnětech žalobce oznámením ze dne 28. 2. 2014. Ze založených sdělení vyplynulo, že podněty žalobce byly neúspěšné s výjimkou podnětu týkajícího se přestupku ze dne 6. 2. 2013. V tomto případě předložené rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, ze dne 2. 1. 2014 rozhodnutí vydané v blokovém řízení dne 6. 2. 2013 zrušilo pro rozpor se zákonem, neboť policejní orgán shledal, že obsluha laserového rychloměru provedla měření rychlosti vozidla řízeného žalobcem v rozporu s manuálem a přesnost měření tak mohla být zkreslena.
19. Další žádost žalobce o přerušení řízení odbor dopravy nevyslyšel, stanovil žalobci lhůtu pro podání případných návrhů do 31. 5. 2014 a následně dne 13. 6. 2014 poučil žalobce o jeho právu vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 zákona

Shodu s prvopisem potvrzuje B. K.

č. 500/20004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Rozhodnutím ze dne 7. 7. 2014 odbor dopravy vesměs žalobcovy námitky zamítl jako nedůvodné, vyhověl pouze námitce proti záznamu 2 bodů za přestupek ze dne 6. 2. 2013, a to v návaznosti na rozhodnutí o zrušení blokového rozhodnutí v přezkumném řízení. V rozhodnutí stručně rekapituloval průběh řízení a konstatoval, že ostatní pokutové bloky, proti kterým podal žalobce námitky (ze dnů 7. 7. 2012, 22. 3. 2012 a 24. 3. 2011) a které si správní orgán vyžádal, mají všechny podstatné náležitosti, jsou žalobcem podepsány a neobsahují žádné rozpory, takže je lze využít jako důkazní listiny pro zápis bodů. Byť došlo k odepsání 2 bodů v bodovém hodnocení řidiče, žalobce má i po této úpravě v aktuálním bodovém hodnocení zapsáno 12 bodů.

20. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce dne 1. 8. 2014 odvolal. V odvolání namítal, že odbor dopravy neúplně zjistil skutkový stav, zejména neposoudil předběžné otázky a neopatřil si veškeré podklady. V důsledku toho se v řízení nepodařilo postavit najisto, že přestupky spáchal právě žalobce, neboť stále existuje nikoli zcela nemožná verze, že přestupky spáchal někdo jiný než právě on. Dále podotkl, že odbor dopravy nesprávně cituje právní předpisy (střídavě pro ně užívá různých zkratk a za zkratkou Sb. píše pouze tečku, ačkoli správně má po této zkratce následovat tečka a čárka) a že vadně uvedl datum narození žalobce.
21. Dne 7. 6. 2016 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění uvedl, že odbor dopravy při rozhodování o námitkách vychází z pravomocných rozhodnutí, která jsou proto pro správní orgány závazná, dokud není v rámci mimořádných opravných prostředků příslušným správním orgánem rozhodnuto o opaku. Žalovaný nezjistil žádné procesní vady, které by zakládaly nesprávnost či nezákonnost postupu odboru dopravy, a taktéž při přezkumu hmotněprávní stránky dospěl k závěru, že odbor dopravy postupoval v souladu s platnými právními předpisy, neboť ověřil soulad oznámení o uložení pokuty s doloženými pokutovými bloky a neshledal v daných dokumentech rozpor. Dále má žalovaný za to, že výrok prvostupňového rozhodnutí splňuje podmínky § 68 odst. 2 správního řádu, neboť ve výroku rozhodnutí je zcela určité a jednoznačně vymezen předmět řízení, účastník i jeho zmocněnec. V prvostupňovém rozhodnutí shledal žalovaný drobné formální vady spočívající v nepřesném označení právních norem, to však nezakládá nepřezkoumatelnost či nezákonnost rozhodnutí. Podaný podnět žalobce k zahájení přezkumného řízení ve věci pokutového bloku je pak mimořádným opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí, avšak není řešením předběžné otázky, na níž by záviselo vydání rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 57 odst. 1 správního řádu, neboť by muselo jít o otázku, o které dosud pravomocně rozhodnuto nebylo. Protože bylo v blokovém řízení pravomocně rozhodnuto, nelze institutu předběžné otázky použít. Žalobci bylo napadené rozhodnutí doručeno dne 16. 6. 2016.
22. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, po vyčerpání řádných opravných prostředků, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud proto přistoupil k věcnému projednání žaloby. Při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). O žalobě rozhodl soud bez jednání, neboť žalovaný vyslovil s takovým postupem souhlas a souhlas žalobce se presumuje, jelikož ani na výzvu soudu nesdělil, že by s rozhodnutím

věci bez jednání nesouhlasil (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.

23. Podle § 123f odst. 2 a 3 zákona o silničním provozu, nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu. Shledá-li příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky řidiče neodůvodněné, rozhodnutím námitky zamítne a provedený záznam potvrdí.
24. Jak vyplývá z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, v řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů správní orgán nepřezkoumává zákonnost a správnost jednotlivých rozhodnutí o přestupku, neboť ta jsou v době řízení o námitkách již pravomocná. Žalobce tak nemůže s úspěchem namítat například, že v přestupkovém řízení nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav. Předmětem řízení o námitkách je pouze otázka, zda byly řidiči body do evidence zapsány na základě způsobilých rozhodnutí a zda byl řidiči za každý ze spáchaných přestupků započten odpovídající počet bodů (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008-44, nebo ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013-16). Odbor dopravy tudíž postupoval správně, pokud si v řízení o námitkách vyžádal pokutové bloky (tato jeho povinnost ostatně vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010-76) a zaměřil se právě jen na přezkoumání toho, zda mají předložené pokutové bloky všechny náležitosti a zda byl žalobci započten správný počet bodů.
25. Náležitosti pokutového bloku jsou stanoveny v § 85 přestupkového zákona. Podle odst. 4 tohoto ustanovení vyznačí oprávněná osoba na pokutovém bloku komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta uložena. Podle odst. 3, nemůže-li pachatel zaplatit pokutu na místě, vydá se mu blok na pokutu na místě nezaplacenou s poučením o způsobu zaplacení pokuty, o lhůtě její splatnosti a o následcích nezaplacení pokuty; převzetí tohoto bloku pachatel přestupku potvrdí.
26. Na pokutový blok jakožto na rozhodnutí vydávané na místě v blokovém řízení nelze co do formálních náležitostí klást přehnané požadavky. V blokovém řízení se o sankci rozhoduje bezprostředně poté, co je přestupek spolehlivě zjištěn. Ve věci neprobíhá standardní správní řízení ani dokazování. To je nahrazeno souhlasem pachatele se spácháním přestupku a jeho ochotou na místě (příp. i později) zaplatit vyměřenou pokutu. Rozhodnutí je v blokovém řízení nahrazeno pokutovým blokem, přičemž konkrétní údaje o přestupci a přestupkovém jednání jsou vepsány do pokutového bloku vydaného Ministerstvem financí (§ 85 odst. 1 přestupkového zákona) přímo na místě. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39, je v blokovém řízení přípustné užívání strohých a zkratkovitých formulací, přitom však z pokutového bloku – má-li být způsobilým podkladem pro záznam bodů v evidenční kartě řidiče – musí být patrné komu, kdy, kde a za jaký přestupek byla pokuta uložena. Podle rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2017, č. j. 9 A 8/2013-58, nemusí nedostatky pokutového bloku, spočívající v ne zcela úplných a přesných záznamech a údajích o dopravním přestupku řidiče (v dané věci se jednalo o chybné datum na pokutovém bloku) vždy zakládat nezpůsobilost pokutového bloku být podkladem pro záznam bodů v evidenční kartě řidiče.
27. Klíčovou součástí pokutového bloku (resp. bloku na pokutu na místě nezaplacenou) je podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2010, č. j. 8 As 68/2010–81,

Shodu s prvopisem potvrzuje B. K.

podpis přestupce. Bez této náležitosti nelze pokutový blok pokládat za způsobilý k záznamu bodů, neboť až okamžik, kdy přestupce blok podepíše, je okamžikem vydání rozhodnutí v blokovém řízení. Konkrétně v této souvislosti Nejvyšší správní soud uvedl, že *„[t]eprve tímto podpisem stvrzuje obviněný svůj souhlas se spolehlivým zjištěním přestupku a s jeho projednáním v blokovém řízení, tedy jednoznačně potvrzuje naplnění podmínek blokového řízení stanovených v § 84 [přestupkového zákona]. Nabytí právní moci rozhodnutí o uložení blokové pokuty nelze činit závislým na časově tak obtížně uchopitelném a nejistém okamžiku, jako je ústní souhlas obviněného z přestupku, obzvláště za situace, kdy jde ve většině případů de facto o pouhé vyjádření souhlasu s navrhovanou výší blokové pokuty. Opačný závěr, zvolený krajským soudem, by umožňoval, aby obviněný případným odvoláním (ústního) souhlasu, jež by se projevilo v odmítnutí podpisu bloku, jednak s obdobnou argumentací jako v této věci zabránil dalšímu správnímu řízení pro namítaný zákaz dvojího postihu, a současně zajistil absenci exekučního titulu, kterým je dle ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího soudu právě pokutový blok podepsaný obviněným.“*

28. Žalobce nejprve namítá, že žalovaný nevypořádal jeho odvolací námitky a odmítl se zabývat způsobilostí jednotlivých pokutových bloků, a tvrdil, že oznámení od policie o spáchání přestupku je dostatečným dokladem. Z napadeného rozhodnutí je však zřejmé, že se žalobce mylí. Již odbor dopravy si od policie vyžádal jednotlivé pokutové bloky, přičemž jejich náležitostmi se žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí zabýval na stranách 5 až 7. Uvedl (zkráceně řečeno), že všechny pokutové bloky obsahují zákonem vyžadované náležitosti, tedy je z nich jasné komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta uložena. Žalovaný tedy způsobilost pokutových bloků posoudil, a to relativně detailně nad rámec zcela obecné odvolací námitky, přičemž dospěl k závěru, že jsou způsobilými podklady pro zápis bodů do evidenční karty řidiče (s výjimkou pokutového bloku ze dne 6. 2. 2013, který byl zrušen v přezkumném řízení). Napadené rozhodnutí tudíž nelze považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (nevypořádání odvolací námitky), jak tvrdí žalobce. Postup žalovaného (pokud jde o rozsah otázek, kterým ve správním řízení věnoval pozornost) byl také souladný se závěry shora uvedené judikatury Nejvyššího správního soudu. Co do rozsahu přezkumu nespátňuje soud žádný rozdíl v postupu žalovaného a v postupu Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, resp. Městského úřadu v Písku, který žalobce ilustroval přiložením několika rozhodnutí v obdobných věcech. Tato námitka je proto nedůvodná.
29. Dále žalobce namítá, že jednotlivé pokutové bloky nebyly způsobilé pro záznam bodů do evidenční karty řidiče, neboť z kusých záznamů na jednotlivých blocích není jasné, o jaký přestupek se jedná (jaká je jeho přesná právní kvalifikace), jakou povinnost žalobce porušil, zda byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty a kdy a kde konkrétně k přestupku došlo. Soud proto přezkoumal jednotlivé pokutové bloky, přičemž neshledal důvod odchýlit se od právního názoru Nejvyššího správního soudu vysloveného v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl: *„Dovozuje-li stěžovatel, že z hlediska formálních náležitostí se v případě pokutového bloku uplatní stupeň přísnosti v tom směru, že chybí-li některá z nich, nenastávají jeho účinky, a proto ani nemůže být podkladem pro zápis bodů, Nejvyšší správní soud se s tímto názorem neztotožňuje. Ne vždy je totiž následkem formálních či obsahových nedostatků pokutového bloku jeho nezpůsobilost být podkladem pro zápis bodů do registru. v každém konkrétním případě je třeba posuzovat, zda takové pochybení může mít dopad na způsobilost pokutového bloku být podkladem pro zápis bodů. [...] s rigidní přísností nelze posuzovat pokutový blok ani po obsahové stránce. Při zohlednění specifík blokového řízení je možno přijmout i strohé*

Shodu s prvopisem potvrzuje B. K.

a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje § 84 a násl. [přestupkového zákona]. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobilosti bloku být podkladem pro zápis bodů to nic nemění. Nelze tedy dospět k jinému závěru, než že ke zpochybnění způsobilosti pokutového bloku jako podkladu pro záznam bodů do registru dojde jedině tehdy, nebude-li na pokutovém bloku přestupek jako konkrétní, individualizované jednání vůbec vymezen. v určitých případech se proto lze spokojit i s pouhým uvedením odkazu na ustanovení zákona o silničním provozu a [přestupkového zákona], který stanoví porušenou povinnost.“

30. Z pokutového bloku ze dne 24. 3. 2011 vyplývá, že žalobce na pozemní komunikaci jako řidič automobilu registrační značky x ve 14:10 (popř. 14:15 či 14:20, v důsledku přepsání údaje o minutách není přesný čas v pokutovém bloku jednoznačně čitelný) v obci Červené Janovice nesvítíl. Přestupkové jednání není popsáno pouze slovem „světla“, jak tvrdí žalobce, nýbrž textem „řidič nesvítíl na PK“. Právní kvalifikace ve formátu „§ 22/1l zák. č. 200/1990 Sb.“ je ve spojení s citovaným popisem přestupkového jednání a odkazem na „porušení § 32/1 z. č. 361/2000Sb.“ srozumitelná a správná. Žalobce se mylí, jestliže tvrdí, že pokutový blok obsahuje nesprávnou právní kvalifikaci a není z něj ani jasné, zda byl skutek spáchán na pozemní komunikaci. Označení místa spáchání prostřednictvím údaje o místě vystavení pokutového bloku („Č. Janovice“) a obtížně čitelný údaj o času spáchání přestupku pokládá soud za dostačující, neboť žalobce za jiný přestupek uvedeného charakteru téhož dne nebyl trestán (nehrozí dvojí potrestání za tentýž skutek) a současně z pokutového bloku je zjevné, že ke skutku došlo na pozemní komunikaci, což je z hlediska ustanovení § 32 odst. 1 zákona o silničním provozu dostatečné místní určení pro závěr o právní kvalifikaci skutku. Proto požadavek žalobce na vyšší přesnost (kilometráž) pokládá soud za přehnaný. Oprávněná osoba je na pokutovém bloku identifikována jménem, příjmením a funkcí („vrchní asistent pprap. V. A.“) a nad rámec požadovaných údajů také služebním číslem. Datum souhlasu přestupce s pokutovým blokem je 24. 3. 2011, tedy shodné s datem spáchání přestupku. Pokutový blok je žalobcem podepsán. Celkově je pokutový blok způsobilým podkladem pro záznam bodů do evidenční karty řidiče.
31. Z pokutového bloku ze dne 22. 3. 2012 vyplývá, že žalobce jel v automobilu registrační značky x v 9:40 na mostě na Novodvorské ulici v Kutné Hoře jako řidič bez zapnutých bezpečnostních pásů. Přestupkové jednání není popsáno pouze slovem „pásy“, jak tvrdí žalobce, nýbrž údajem „řidič nepřipoután“. Právní kvalifikace ve formátu „§ 125c/1k zák. č. 361/2000 Sb.“ je ve spojení s odkazem na „6/1a z. č. 361/2000Sb.“ srozumitelná a správná, neboť zcela jednoznačně odkazuje na ustanovení zákona o silničním provozu, v němž byl tento přestupek v rozhodné době upraven jako povinnost řidiče být za jízdy připoután bezpečnostním pásem, je-li jím sedadlo vybaveno. Požadavek žalobce, aby pokutový blok obsahoval také údaj o tom, že k přestupku došlo na pozemní komunikaci, aby byla prokázána věcná příslušnost Policie ČR, pokládá soud za neadekvátní situaci, neboť tato skutečnost vyplývá z pokutového bloku implicitně. Nadto o splnění této podmínky nelze mít rozumné pochybnosti, jestliže se přestupek stal na mostě na Novodvorské ulici. Označení místa spáchání přestupku tak pokládá soud za dostačující, ostatně žalobce za jiný přestupek uvedeného charakteru téhož dne nebyl trestán (nehrozí dvojí potrestání za tentýž skutek). Pokutový blok je též žalobcem podepsán, přičemž oprávněná osoba je na pokutovém bloku identifikována jménem,

Shodu s prvopisem potvrzuje B. K.

příjmením a funkcí („*inspektor prap. M. R.*“) a nad rámec požadovaných údajů také služebním číslem. Pokutový blok je tedy způsobilým podkladem pro záznam bodů do evidenční karty řidiče.

32. Z pokutového bloku ze dne 7. 7. 2012 vyplývá, že žalobce v automobilu registrační značky x v 8:39 překročil v obci Církvice u motorestu Vosrkáč maximální povolenou rychlost v obci o 8 km/h. Přestupkové jednání není popsáno pouze slovem „*rychlost*“, jak tvrdí žalobce, nýbrž textem „*překročení max. povolené rychlosti v obci Církvice (...) R-50/61/58*“. Právní kvalifikace ve formátu „§ 125c/1f4 zák. č. 361/2000 Sb.“, resp. odkaz na „§ 18/4 z. č. 361/2000 Sb.“ jsou dostačující a srozumitelné. Označení místa zcela konkrétním orientačním bodem v obci nelze nic vytknout, z označení místa spáchání přestupku je jasné, kde k němu došlo, a proto je soud pokládá za dostačující a požadavek žalobce na vyšší přesnost (kilometráž) za přehnaný, dvojí potrestání žalobci nehrozí a spáchání přestupku na pozemní komunikaci z pokutového bloku vyplývá implicitně. Oprávněná osoba je na pokutovém bloku identifikována jménem, příjmením a funkcí („*V.A. pprap. L. Ď.*“) a nad rámec požadovaných údajů také služebním číslem. Soud uzavírá, že i tento pokutový blok je způsobilým podkladem pro záznam bodů do evidenční karty řidiče.
33. Z pokutového bloku ze dne 23. 10. 2012 vyplývá, že žalobci byla ve 14:15 v Nové Vsi u Chotěboře v automobilu registrační značky x měřicím zařízením naměřena rychlost v obci 68 km/h. Z oznámení o spáchání přestupku ze dne 24. 10. 2012 přitom vyplynulo, že uváděná rychlost je přímým výsledkem měření, po odečtu možné odchylky měření se tak jednalo o rychlost 65 km/h. Přestupkové jednání je sice v pokutovém bloku popsáno pouze slovy „*rychlost 50/68*“, avšak ve spojení s právní kvalifikací přestupku ve formátu „§ 125c /1f4 zák. č. 361/2000 Sb.“ a údajem, že žalobce „*porušil § 18/4 z. č. 361/2000*“, je tento zápis dostatečný a srozumitelný. Přímý odkaz na § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu obsahující povinnost jet v obci rychlostí nejvýše 50 km/h (resp. 80 km/h, jde-li o dálnici či silnici pro motorová vozidla – ty se však v dané obci nenacházely) jasně specifikuje skutek, jež se žalobce dopustil. Soud má za to, že pokutový blok není z důvodu stručného zápisu nezpůsobilý pro zápis bodů do evidenční karty řidiče. Vychází přitom z právního názoru vysloveného Nejvyšším správním soudem, podle nějž je klíčové, aby z pokutového bloku bylo patrné komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta uložena, a aby přestupkové jednání bylo popsáno natolik určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Pokutový blok je nezpůsobilý pro zápis bodů pouze tehdy, jestliže na něm není přestupek jako konkrétní individualizované jednání vůbec vymezen (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39, a jeho bod 22). Tyto požadavky pokutový blok splňuje – přestupek je dostatečně vymezen a individualizován (v podrobnostech viz výše) a je také přílehavě právně kvalifikován. Oprávněná osoba je na pokutovém bloku identifikována jménem, příjmením a hodností („*pprap. Bc. M. E.*“). Žalobce také pokutový blok stvrdil svým podpisem. Pokutový blok je tedy způsobilým podkladem pro záznam bodů do evidenční karty řidiče.
34. Pokutovým blokem ze dne 6. 2. 2013 nemá význam se zabývat, neboť byl v přezkumném řízení zrušen a napadené rozhodnutí z něj nevychází. Z pokutového bloku ze dne 20. 8. 2013 vyplývá, že žalobce jako řidič automobilu registrační značky x v obci Doubravčany „*nedal přednost v jízdě vozidlu jedoucímu po hlavní pozemní komunikaci*“. V pokutovém bloku tak nechybí popis postihovaného jednání ve formě skutkové věty, jak tvrdí žalobce. Právní kvalifikace ve formátu „§ 125c /1f8, zák. č. 361/2000 Sb.“, resp. odkaz na „§ 4 a, § 4 b; § 22/1 z. č. 361/2000 Sb.“ je také srozumitelná. Oprávněná osoba je na pokutovém bloku

identifikována jménem a příjmením a funkcí („inspektor prap. L. S.“) a nad rámec požadovaných údajů také služebním číslem. Soud tedy uzavírá, že i poslední z rozhodných pokutových bloků je způsobilým podkladem pro záznam bodů do evidenční karty řidiče.

35. Soud shrnuje, že žalobní body vztahující se k formálním a obsahovým náležitostem pokutových bloků nejsou důvodné. Co se týká žalobcem předložených rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, resp. Městského úřadu v Písku z roku 2014 a 2015, konstatuje soud, že v nich správní orgány hodnotily pokutové bloky po obsahové a formální stránce silně formalisticky. Podle přesvědčení zdejšího soudu je takový přístup v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, která zapovídá posuzovat pokutové bloky rigidně a naopak zavazuje správní orgány – je-li v celkovém kontextu povaha přestupku srozumitelná – akceptovat v pokutových blocích i stručné a zkratkovité formulace. Tento názor přitom Nejvyšší správní soud vyslovil již v rozsudku ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012-20, a obdobně v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39. S žalobcem lze souhlasit potud, že správní orgány napříč Českou republikou by měly rozhodovat v obdobných případech obdobně, aby byla zaručena rovnost všech lidí před zákonem. Ke sjednocování správní praxe však slouží právě judikatura správních soudů, k níž by měly správní orgány přihlížet a respektovat závěry v ní vyslovené i v případě, kdy nejsou ze zákona vázány názorem uvedeným ve zrušujícím rozsudku ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s. Chybný postup jiného správního orgánu nemůže vyústit v požadavek žalobce, aby i žalovaný – postupující v souladu se zákonem a judikatorní praxí – postupoval rovněž chybně. Takový postup by byl zcela kontraproduktivní. Naopak je namístě, aby se kultivovala správní praxe těch správních orgánů, které dosud závěry vyplývající z judikatury nerespektují.
36. Dále žalobce nesouhlasí se závěrem žalovaného, že podpisem pokutových bloků aproboval jejich správnost a dal souhlas s projednáním v blokovém řízení. Spatřuje v tom snahu přenést odpovědnost za zákonnost a správnost pokutového bloku na žalobce, který je na rozdíl od správního orgánu právním laikem neschopným rozeznat případné nesprávnosti. S tímto názorem se soud neztotožňuje, neboť vydání rozhodnutí v blokovém řízení je podmíněno právě souhlasem žalobce s právní kvalifikací přestupku a jeho ochotou zaplatit pokutu. Podpisem pokutového bloku tak vlastně žalobce správnost pokutového bloku schvaluje. Vzhledem k tomu, že souhlas žalobce vyjádřený podpisem pokutového bloku je podmínka *sine qua non* a teprve okamžikem podpisu pokutového bloku účastníkem je vydáno rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2010, č. j. 8 As 68/2010-81), nelze tvrdit, že by podpis účastníka měl být jen bezvýznamnou formalitou. Naopak účastník blokového řízení svým podpisem vyjadřuje souhlas s tím, že se přestupek stal tak, jak je popsán, a že je správně kvalifikován. Pokud má účastník řízení za to, že údaje uvedené v pokutovém bloku nejsou správné (např. se přestupek vůbec nestal nebo se odehrál jinak, je nesprávně právně kvalifikován atd.), není jeho povinností pokutový blok podepsat. Jakkoli v praxi bude docházet spíše k tomu, že pokud oprávněná osoba zjistí, že účastník není ochoten věc řešit v blokovém řízení, vůbec pokutový blok nebude vyplňovat, není vyloučeno, že přestupce odmítne podpis pokutového bloku až po jeho vypsání oprávněnou osobou, tedy odmítne poskytnout souhlas s tím, že se přestupek stal tak, jak je popsán, a že je správně kvalifikován. V takové situaci nebude vydáno rozhodnutí v blokovém řízení, neboť to je vydáno až podpisem účastníka, a přestupek bude třeba řešit ve správním řízení. V souladu se zásadou *vigilantibus iura scripta sunt*, tedy že práva svědčí bdělým, si lze jen obtížně představit účastníka řízení alespoň průměrným způsobem chránícího svá práva, který by dobrovolně

podepsal pokutový blok, přestože by s tím, co je v něm uvedeno, nesouhlasil, vůbec mu neporozuměl, anebo měl pochybnosti o správnosti údajů v něm uvedených. Podepsal-li žalobce pokutový blok, přestože měl údajně za to, že údaje v něm nejsou správné, nemůže jeho později komunikovaná výhrada zapříčinit nezpůsobilost bloku.

37. Žalobce dále namítá, že žalovaný postupoval v rozporu se zásadami dobré správy, jestliže nedodržel lhůty pro vydání rozhodnutí, přičemž poukazuje na skutečnost, že mezi dosažením 12 bodů a vydáním napadeného rozhodnutí uplynulo pět let. Ze správního spisu soud zjistil, že řízení probíhalo od 26. 8. 2013 (doručení oznámení žalobci) do 13. 6. 2016 (vypravení napadeného rozhodnutí), tedy necelé tři roky. Žalobci lze dát za pravdu potud, že lhůty pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 71 odst. 3 správního řádu byly podstatně překročeny, tedy rozhodnutí nebylo vydáno ve 30 dnech, resp. ve složitějších věcech v 60 dnech od zahájení řízení. Překročení lhůt pro vydání správního rozhodnutí je jistě vadou řízení, nikoli však takovou, která by měla vliv na zákonnost rozhodnutí a v důsledku které by bylo třeba žalobou napadené rozhodnutí zrušit, neboť nedodržení lhůt stanovené správním řádem pro vydání rozhodnutí nemůže samo o sobě nikterak ovlivnit zákonnost rozhodnutí ve věci samé, tj. zákonnost závěrů, k nimž správní orgán dospěl při posouzení skutkových zjištění po právní stránce. Soud podotýká, že nebyl-li žalobce v průběhu řízení spokojen s jeho délkou, mohl požádat nadřízený správní orgán, aby učinil opatření na ochranu proti nečinnosti ve smyslu § 80 správního řádu, a v případě, že by i nadřízený správní orgán byl pasivní, mohl podat žalobu na ochranu proti nečinnosti.
38. Soud závěrem uvádí, že neprovedl důkaz navržený žalovaným, tedy výslech policistky pprap. L. S., neboť má za to, že skutečnost, že žalobce se dne 23. 8. 2013 dopustil přestupku, je spolehlivě prokázána žalobcem podepsaným pokutovým blokem z téhož dne.
39. S ohledem na shora uvedené závěry soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
40. O nákladech soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovaný, který byl naopak plně úspěšný, požadoval přiznání náhrady nákladů řízení v paušální výši 300 Kč za jeden úkon právní služby podle vyhlášky č. 254/2015 Sb. Podle ustálené judikatury správních soudů však lze procesně úspěšnému správnímu orgánu přiznat náhradu pouze takových nákladů řízení, které přesahují rámec jeho běžné úřední činnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, čj. 7 Afs 11/2014-47, publ. pod č. 3228/2015 Sb. NSS). V daném případě však žalovaný netvrdil, že mu vznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a ani z obsahu soudního spisu takové náklady nevyplývají. Soud proto žalovanému náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 9. dubna 2018

Mgr. Jitka Zavřelová v. r.
předsedkyně senátu